

Kategória: 8 veršov

Nicol Polomská – Báseň

V tichu jesene pri prameni sedí,
žabka sa díva, čas nikam nevedie.
Vedou sa pýta, či svetlo v nás drieme,
či poznáme pravdu, čo hviezdy nám hovoria.

Džús v ruke stískam, svet zvláštne sa krúti,
listy šepkajú piesne, čo vietor vie zhltnúť.
Žabka zmizne, len ozvena znie sen,
večer ten jesenný ukryl sa v tieň.

Kategória: 16 veršov

Hugo Martinec – Brána nového a starého

Hmla na zem padá, vietor stromy hľadí,
žabka si na zlatom liste pekne sedí.
Veda v tomto svete bdie, skúma jej taje,
jeseň jej ukazuje skryté kraje.

Tento džús kontrastov je tak lákavý,
nedá sa opísať žiadnymi mapami.
Tam kde sa nové stretáva so starým,
a aj to najmenšie môže byť drahým.

Tam kde lístie šeptá piesne o stáročí,
a každou sekundou sa všetko točí.
V tichu sa rodí zvuk, v starom nové dielo.
tu temno môže byť aj bielo.

V tejto krajine zrazu všetko sa spája,

každým pohybom vetra nové sa odkrýva.
Kde minulosť s budúcnosťou ruku si podáva,
každým krokom otvorí sa nová brána.

Kategória: 24 veršov

Ruben Ovšák – Môj svet

Môj svet je ako veľký, silný hurikán.
Nikdy nevieš, kedy sa zjaví.
Keď však odíde, každý vie byť velikán.
Pokoj sa stáva mojím prianím.

Cítim sa ako žabka v slanom mori.
Potrebujem vodu na prežitie.
Ale prostredie, v ktorom som, ma zmorí.
Ak si nenájdem dobrých ľudí, zahyniem.

Život je ako stred jesene.
Panovník krutý, kráčajúc vznešene.
Dnes ti už žiadnu pravdu nepovie nikto.
Opakované klamstvo moju dôveru vnútri stislo.

Len pár svetiel žiari v čiernej tme.
Vyzerá to ako oranžový džús v popole.
Začínam cítiť, že svet sa rozpolí.
Každý všetko zlé vrátiť chce.

Začnem vnímať, že svet nie je náhoda.
Dôjde mi, že tam niekde veda byť musí.
Nie vždy byť slobodným je výhoda.
Niekedy ťa aj sloboda dusí.

Mám pocit, že zo mňa robia najväčšiu vedu.
Chcem sa cez to preniesť v duchu.
Málo komu sa podarí nájsť ten najlepší stret.
Tak toto je ten môj svet.

